

Juraj Medved', 17, Čierny Balog

Večná púšť

Púšť.

Vyprahnutá zem bez života.

Žiadni ľudia, žiadne rastliny, žiadne zvieratá, žiaden život. Len domov pieskových dún. Ešte aj tie sa s vytrvalou pomocou vetra menili a sťažovali, ba priam znemožňovali orientáciu v teréne.

Aldo vždy obdivoval Lovcov. Nevedel si sám sebe predstaviť že by vôbec vyšiel zo základne. Piesočné búrky, priam spaľujúca teplota, rádioaktivita a samozrejme mutanti. To všetko číhalo tam vonku. Mimo domova. Mimo ako tak bezpečnej Mantovi.

Mantova vraj kedysi bola mestom plným ľudí. Po apokalypse sa však premenila na základňu banditov a lupičov, ktorí okrádali preživších putujúcich jadrovou pustatinou. Banditov však z Mantovi vytlačila skupina ozbrojencov, ktorí sa života na síce už spustošenej Zemi držali ako kliešť. Z trosiek Mantovi vybudovali podzemnú základňu zahalenú tonami piesku. Za štyri generácie ľudských životov vybudovali obranný systém, niekoľko podzemných skleníkov a napojili sa na podzemnú vodu ktorá vznikla s troch jazier kedysi ležiacich na severe mesta. Aktuálna populácia tejto podzemnej základne v prítomnosti, teda v roku 2283 bola presne 6839 ľudí.

Vďaka prísnyim pravidlám ktoré táto komunita dodržiavala sa jej podarilo prežívať, a zachovávať pamiatku ľudí na Zemi.

Niekoľko by si možno povedal načo sa trápiť životom vo svete bez nádeje ?

Lenže títo ľudia sa na to nepýtali. Nádej stratili pred skoro troma stovkami rokov. Pri živote ich držal len prirodzený ľudský inštinkt prežitia.

Nemohli len tak opustiť svoj post a nechať svojich bratov a sestry napospas tejto nevej verzii nášho sveta.

Zostala len jedna možnosť.

Prispôbiť sa, stať sa silnejším a znova si skrotiť prírodu. Síce táto nová príroda nebola to čo predtým. Bola to krutá skúška, ktorou prejdú len tí naozaj najsilnejší.

Araldo.

Aldo si spomenul na svojho malého brata. Bude aj on schopný postaviť sa tomuto svetu ? Síce má len 2 roky ale aj tak ... Bude patriť medzi tých silných ktorí prežijú ? Bude mať on svojho vlastného syna o ktorého sa bude musieť každý jeden deň báť či ho neroztrhajú mutanti alebo nevdýchne príliš veľa rádioaktívneho kyslíku ?

Možno žiadna iná oblasť na svete nebola poškodená ako široké okolie Mantovi. Vraj to tu kedysi bola nárazníková zóna znepriatelených krajín. Spadli tu stovky, ba tisíce rakiet, bômb a iného druhu munície. Bez ohľadu na to či boli cieľmi priemyselné oblasti na výrobu zbraní alebo vojenské základne, vždy si to najviac odskákalo civilné obyvateľstvo. Nevinní ľudia, ktorý si len chceli zarobiť peniaze na svoj chlieb každodenný a splatenie pôžičiek.

Píp. Píp. Píp.

Hlasitá červená blikajúca kontrolka vedľa centrálného radaru prebrala Alda z hlbokého zamyslenia. Okamžite vrhol pohľad na obrazovky viacerých počítačov aby zhodnotil situáciu. Netrvalo ani pár sekúnd a zistil čo sa deje.

Po chrpte mu prebehol studený mráz.

Olpský červ.

Desivé, kilometer dlhé, odporne červysko. Táto beštia vznikla zmutovaním asi pred 150 rokmi vo vysokých horách na severozápade od Mantovi. Podľa tých hôr – Olpy – sa nazýval aj tento červ.

Aldo bleskovo siahol po veľkom zelenom tlačidle zabudovanom v počítačovom termináli. Odistil kryt a z celej sily doňho udel. Základňou sa rozoznel zvuk zbesnených sirén.

Aldo zapol mikrofón a čo najpokojnejším hlasom celej základni prostredníctvom rozhlasov umiestnených v strategických oblastiach oznámil: -Tu Centrála. Zelený kód. Prosím o zachovanie pokoja. Opakujem. Zelený kód. Všetci viete čo máte robiť. Nejde o žiadne cvičenie. Matky z deťmi presunte sa do blokov C3, C4, C5, C7 a C11. Každý viete kam máte ísť. Kryty budú uzavreté do

pätnástich minút. Vojaci prosím dostavte sa na svoje stanovištia. Členovia operačného tímu bezodkladne na Centrálu. Koniec hlásenia.

Po dokončení oznamu zostal Aldo nehybne sedieť na svojej kolieskovej stoličke. Keď dostal prácu na Centrále vždy dúfal že nikdy nebude musieť dávať celej základni príkazy cez mikrofón. Báł sa že niečo pokazí. Ved' to predsa hovoril celej základni. Ale potom si uvedomil že keď všetkým tím ľuďom bude zachraňovať život, bude úplne jedno ako im to povie. Išlo len o to, aby to povedal.

Na radaroch znova začali blikať kontrolky. Aldo mrkol na displeje a vzápätí mu ovisla sánka.

Zažil už útok Olpského červa.

Ale nikdy nezažil útok dvoch Olpských červov.

*

Olpskému červovi prichádzajúceho zo severu chýbalo k Mantove ešte 20 kilometrov. Ten čo prichádzal od severozápadu bol vzdialený 24 kilometrov. Ivan už sedel za svojim stolom a zadával veliteľom jednotlivých oddielov rozkazy ako majú rozmiestniť svojich mužov v jednotlivých chodbách severozápadného sektoru základne.

- Paulo, koľko chlapov ti treba na obranu guľometnej veže na A1 ?, - zakričal Ivan na operátora pre guľometné veže.

- Na A1 potrebujem aspoň desať chlapov zo samopalmi a desať chlapov z bazukami. A na A3 je nefunkčný ľavý guľomet. Tam toho potrebujem viac.

- Doriti, - zahrešil si Ivan. Toľko chlapov nemám. Potrebujem zabezpečiť svoje tunely a mám nato dve stovky samopalníkov. Ja ti nemôžem poslať nič.

- Kde toľko trčí Inga ? Určite sa s tým svojim zadkom zasekla v niektorých dverách, - zavrčal nervózne Paulo a zúrivo udieral končekmi prstov do klávesnice. – Aldo do A6 mi neprúdi elektrina. Môžeš s tím niečo spraviť ?

- Hneď sa na to pozriem. Červ zo severu je vzdialené už len 16 kilometrov a ja potrebujem aktivovať svoje raketometry. Ak sem ostatný neprídu do dvoch minút hodím im pušky a pošlem ich tam vonku samých !

Hneď ako to Aldo dopovedal do dverí Centrály – veľkej operačnej miestnosti plnej počítačov a rôznych prístrojov z ktorej sa riadil chod celej základne – vbehla asi dvadsaťpäť ročná žena, blondína, trochu kyprejšia s okuliarmi na nose. Zadýchane dobehla ku svojmu kreslu a cestou pomedzi plné pery zachrčala niečo nezrozumiteľné, čo ju malo poslúžiť ako ospravedlnenie.

-Inga, okamžite vyšli k A1 desať samopalníkov a desať chlapov z bazukami. Na A3 nech príde raz toľko ľudí. Nefunguje mi tam ľavý rotačník. Aldo ? Čo tá A6 ?

Inga chcela niečo Paulovi odvetiť ale Aldo ju predbehol.

- Pri výmene elektrických káblov v sektore P7 D inštalatéri niečo prestrihli. Vyslal som tam opravársky tím. Do troch minút bi to malo biť, - dopovedal Aldo a po nose stekajúci pot mu kvapol na akýsi displej. Vreckovkou vybratou z náprsného vrečka na sivej, uniformovej košeli pot rýchlo zotrel.

- Len aby, - vzdychol si Paulo.

Do miestnosti sa vrátili dve ďalšie postavy. Vysoký, chudý čiernovlasý muž z naslúchacím prístrojom mohol mať tak päťdesiat rokov. Nikoho nevšímajúc si sadol za svoj terminál. Za ním vošla asi tak tridsaťročná štíhla žena s gaštanovými vlasmi a sivými očami.

- Prepáčte, - ospravedlňujúco prešla pohľadom po miestnosti a usadla na svoje miesto vedľa Alda.

- Aktivuj Škorpióny. Všetky čo sú na palebnom poste U1. Taktiež aktivuj rakety Q12 na palebnom poste U5,6 a 7. Červy sú od nás dvanásť a desať kilometrov. Rakety odpálime na siedmom kilometri. Potom sa do nich pustí Paulo.

- Ivan kde sú plameňometry ?, - tichým hlasom sa opýtal vysoký chudý muž.

- Došľaka ! Celkom som na ne zabudol.

- Kde sú ?, - znova preriekol Pietro tím tichým pokojným hlasom.

- Sú v servisných chodbách v južnej časti základne, - zareagoval Ivan previnilo.

- Posielam po ne chlapcov z muničáku. Do piatich minút ich tu máš Pietro, - usmiala sa Inga.

- O päť minút nám všetkým budú tie plameňomety na nič. Ivan, si si vedomý že kvôli tebe v tento deň vyhasne mnoho životov ?, - opáčil chladne Pietro.

- Prestaňte, - vykrikol Aldo. – Dnes sme tu jeden tím. Musíme zachrániť aspoň tých, ktorých môžeme. Ostatné veci si vysvetlíme neskôr.

V Centrále zostalo ticho. Všetci sa pohrúžili do svojej práce. Sem tam niekto niekoho o niečo požiadal. Inak bolo ticho. Všetci boli pod tlakom. Dva Olpské červy. To tu ešte nikdy nebolo. Po rozpálenom piesku na 58 stupňovej teplote sa pomaly blížila smrť.

Každý čakal na siedmi kilometer.

*

Jon čakal v zákope pri guľometnej veži A3. V rukách zvieral samopal AK95 nabitý špeciálnym strelivom. V zásobníku na 40 projektilov boli náboje zo špeciálnymi guľkami ktoré preniknú tvrdou kožou červa, ale vo vnútri sa rozložia a vypustia z dutiny vo svojom vnútri kyselinu ktorá červa rozožerie na slizkú hmotu. Samozrejme trvá to nejakých pár sekúnd, takže červa treba zasiahnúť kým nie je až tak blízko.

- Hej chlapi, viete prečo nás je tu viac ako pri ostatných vežiach?, - zaznel Jonovi hlas veliteľa oddielu v komunikátore zabudovanom v prilbe. – Lebo na tej našej nefunguje jeden z rotačnickov. To znamená že teraz nie sme mi odkázaný na vežu, ale veža na nás. Takže sa láskavo snažte, lebo na nás sú odkázané naše rodiny a mi o ne predsa nechceme prísť !

- Huááá – v mikrofóne sa ozval odhodlaný výkrik obranného družstva.

- Teraz dobre pozerajte, lebo prvý červ práve prichádza na siedmi kilometer. Naši bohovia s Centrály to práve roztočia.

Hneď ako to veliteľ pritískajúci si k plexisklovému priesozru v prilbe ďalekohľad dopovedal, s poza chrbtov sa vojakom vzniesli rakety. Mohlo ich biť zo dvadsať. Vojaci v očakávaní sledovali čo sa bude diať. Prvý červ dostal plný zásah. Zdvihlo sa okolo neho mračno prachu, ktoré zahaľovalo desivé vyčíňanie Škorpiónov.

Tento typ rakety vymyslel jeden z Lovcov. Raz keď bol vonku, na prieskume, uhryzli ho škorpióny. Takmer vtedy zomrel. Ich jed ho rozožieral z vnútra. Prišiel o schopnosť používať ľavú stranu svojho tela. Dookola premýšľal ako sa pomstiť všetkým tím mutantom, až nakoniec zostrojil raketu Škorpión. Táto raketa bola dobre vystužená takže bola schopná preniknúť do tela červa alebo prejsť skrz betón, železo, vodu či piesok. Následne explodovala a uvoľnila zo seba aqardín – kyselinu schopnú rozožrať čokoľvek. Na báze tejto rakety bolo neskôr vyrábané aj strelivo do rozličných zbraní.

Teraz vojaci na povrchu odetý v špeciálnych kombinézach odolným chladu, teplu a rádioaktívite sledovali rozkladajúceho sa červa. Než stihlo mračno zvířeného prachu a piesku usadnúť, tyrkysovú oblohu bez obláčika preťali ďalšie rakety Q12 ktoré skropili červa v hojnejšom množstve. Vojakom sa pod nohami otriasala zem.

Rakety Q12 mali na dĺžku asi tridsať centimetrov a z jedného tubusu na palebnom stanovišti ich bolo odpálených dvadsaťpäť, pričom tubusov bolo na stanovišti pätnásť.

Olpský červ sa po zasiahnutí Škorpiónmi rozdrobil na menších červov a tí sa pod náporom Q12 rozložili na ešte menšie červy.

Jon pozoroval ako sa s mračna prachu a piesku rozožratého aqardínom plazia červy smerujúce k nim. Darmo je. Zacítili potravu. Neodradia ich ani rakety. Neodradí ich nič. Buď sa najedia, alebo zomrú. Keď dosiahli asi tak tridsať metrové červy šiesty kilometer, pustili sa do nich guľometné veže. Rotačnický chrlil projektil za projektilom a červy sa drobili na menšie a menšie. Lenže čím boli menšie, tým boli rýchlejšie a to ich už guľomety nestíhali. Teraz prišla chvíľa pešiakov. Museli ochrániť veže za každú cenu. Okolo veže sa sypali prázdne nábojnice a vojaci s odisteným zbraňami čakali kým červy nebudú na dostrel.

Jonovi sa zvýšil adrenalin, prudko mu začalo biť srdce. Zo sto metrovej vzdialenosti sa vyskočil prvý červ. Rotoval vzduchom, ale než stihol dopadnúť na vojakov skropilo ho pár dávok z AK95. Rozdrobil sa na ďalšie dva červy ale tie boli zlikvidované rovnako rýchlo. Ďalej sa červ už deliť nemohol. Nikdy nikto nevidel červa kratšieho než jeden meter. Nikto nevedel prečo to tak bolo, ale všetci za to boli

vďačný. Zrejme to súviselo s rozmnožovaním. Malý červ bol zrejme mladý červ a ten ešte nemal vyvinuté pohlavné orgány, takže sa nemohol deliť. To bola teória niektorých výskumníkov z Mantovi.

- Pripravte bazuky, - zakričal veliteľ.- Už skáču !

Hneď ako to veliteľ dopovedal z pieskovej duny sa odrazila asi desiatka červov. Vo vzduchu ju zasiahlo pár rakiet. Červy sa rozdvajili a niektoré sa len rozprskli. Ďalší boli na rade samopalníci. Zo vzduchu na horúci piesok dopadali mazglavé zelené zvyšky červov. Vymrštili sa ďalšie a ďalšie. Chlapci nabíjali bazuky ako o život, ale nestíhali. Samopalníci menili zásobník za zásobníkom. Keď im prvé živé červy dopadli k nohám, v diaľke sa ozvali výbuchy ďalších Škorpiónov. Druhý červ dostal zásah.

To bolo ale pešiakom pri guľometnej veži A3 jedno. Teraz sa doslova topili v slize. Guľometná veža im nemohla pomôcť. Jej len jeden funkčný rotačník likvidoval v diaľke väčšie červy. Navyše rotačník na veži bi sa nebol schopný zohnúť do deväťdesiat stupňového uhlu pod seba. A k tomu tie guľomety merali dva a pol metra. Boli to poriadne kanóny s poriadnym kalibrom na poriadne červy. Na tie menšie červy tu bola pechota.

Jon si práve vymieňal zásobník keď vedľa neho dopadol dvojmetrový červ. Vrhol sa na jeho spolubojovníka. Ten nestihol urobiť dokopy nič. Červ mu odhrzol hornú časť tela. Zostali len nohy. Do piesku sa vyliala teplá krv ktorá sa pomaly na horúcom slnku začala vyparovať. Keď sa červ chystal zožrať aj zvyšok tela, Jon už natiahol zbraň a pokropil červa dávkou. Ten sa behom pár sekúnd zmenil na zelenú brečku.

- Von zo zákopu, von zo zákopu. Stiahnite sa k veži, - ozýval sa veliteľ v mikrofóne.

Jon si prehodil samopal do ľavej ruky a začal šplhať z betónového zákopu po rebríku. V tom naňho dopadlo ťažké teleso. Bol to červ.

Jon padal z rebríku naspäť do zákopu. AK95 mu vyletel z ruky. Dopadol na mazglavú dlažbu zákopu. Chrbtom narazil na mŕtve bezhlavé telo vojaka. Červ dopadol vedľa neho.

Rukami naprázdno zamával okolo seba v nádeji že narazí na svoju zbraň. Nikde jej nebolo.

Červ sa spamätal z pádu a prevalil sa na brucho. Rozďavil svoju odbornú papuľu, ktorú do kruhu rámovali ostré biele zuby a chystal sa na svoje sústo. Jon však pohotovo nahmatol granát na svojom opasku. Odistil poistku a vo chvíli keď sa naňho čert vrhal, vhodil mu granát do papule. Červ papuľu zavrel v domnení že ucíti lahodnú potravu a Jon sa okamžite odvrátil k červovi chrbtom, zohol sa k zemi a rukami si chránil hlavu. Črepinový granát v červovi explodoval a črepiny trhajúce ho z vnútra vylietali cez jeho kožu na svetlo sveta v sprške zelenej hmoty. Presvišťali okolo Jona ale žiadna ho akoby zázrakom netrafila.

*

- Do riti, - rozľahol sa Aldov výkrik po Centrále.

- Čo je ? Čo sa stalo ?, - pohotovo odvrátil Ivan zrak od svojich monitorov a vrhol pohľad na Alda.

- Netrafil. Druhý červ sa zrejme poučil s toho čo sme spravili u prvého červa. Škorpióny ho zasiahli ale kým dopadli Q12 červy za zaryli do zeme takže škody sú minimálne. Sú tam aj osemdesiat metrové červy. Piesok ich trochu spomaľuje ale aj tak sa približujú rýchlo.

V miestnosti na chvíľu nastalo ticho. Bolo počuť len pípanie kontroliek. Takáto situácia sa ešte nikdy nestala. Vždy bol červ zasiahnuté na plno. Potom to už nebolo až také zložité. Ale čo teraz ? Čo teraz ?

- Do prvých tunelov treba presunúť viac vojakov s ťažkými zbraňami, - prerušila ticho Inga.

- Nie. To je blbosť. Veď ich tie červy rozmečú na kusy, - zaprotestoval Ivan. - Čo tak predné chodby zamínovať a uzavrieť ?

- To môžeme skúsiť. Kým sa červy vyhrabú spod trosiek prídu aj chlapci s plameňometmi. Uškvaria ich tam až po nich nezostane ani mastný fľak, - zaradovala sa Inga. – Čo ty na to Aldo ?

Po chvíli napätého ticha odvetil. – Dobre. Šantal, - Aldo sa obrátil k žene s gaštanovými vlasmi stiahnutými gumičkou do copu, - pošli k vežiam Lovcov a všetky Ťavy a I21 ktoré máme. Musíme ich čo najdlhšie udržať na povrchu.

Šantal začala konať. Priam rýchlosťou svetla udierala končekmi prstov do klávesníc na svojom termináli.

- Hej ľudia ! Tí sráči sa mi prebili pod A3. Ak sa niečo nestane rozbijú ju a vojdú cez ňu dovnútra. Bráni to tam len pár chlapov.

- Nemám tam koho poslať, - odpovedal Ivan.

- V chodbe 622 mám družstvo guľometníkov. Do dvoch minút tam môžu biť ak mi spustíte výťah D2, - prehodil znova tím chladným tónom Pietro.

- Idem na to, - Aldo bol na prvý pohľad v strese. Strelcom sa stal pred tromi mesiacmi a na útoku červa sa ako člen operačného tímu podieľal len druhý krát. Bol v podstate nováčik. – Šantal, na koľkom kilometri sú najvzdialenejší červy ?

- Tí čo sa prevrtávajú popod piesok sú na dvoch kilometroch a štyristo tridsiatom metri.

- Okamžite aktivuj Sedmičky.

- Ktoré ?

- Na U1, U5 a U6.

- Ľudia, ak sa rýchlo nič nestane tie červy mi prerazia cez A3. Mám tam už len zo desať chlapov, - vyriekol Paulo a s tváre mu pri tom stekal pot.

- Vydrž chvíľu, už tam budú moji guľometníci, - upokojoval ho Pietro.

- Priprav vežu na samoopálenie. Ak sa tam tí bastardi dostanú, poriadne ich usmažíme, - navrhla Inga. – Ivan skús tam presunúť aspoň dvadsať mužov. Ak sa tam červy dostanú, bude to kruté.

- A odkiaľ ?, - nervózne zavrčal Ivan. – Nie som predsa čarodejník.

Aldo sa nadýchol. Nadstavil rakety na odpálenie. Trikrát si overil zameriavacie zariadenie a stlačil spúšťač gombík. Z otvoru v piesku nad základňou vyšľahli plamene a vyrútili sa dlhánske štíhle rakety. Aldo a Šantal napäto sledovali monitory. Rakety s postov U1 a U6 dopadli rovno na červy. Post U6 tesne minul.

Aldo v duch zakliakal no ďalej sledoval monitory.

Keď Šantal na jednom z radarov uvidela ako sa počet červov znížil o celú polovicu radostne zvýskla. No na radare sa zrazu objavilo ešte väčšie množstvo červov.

Sedmičky boli rakety skrz naskrz prepchaté črepinami, hrotmi a všelijakými ostrými kusmi kovu. Červov to nezabilo. Len ich to rozsekalo na podstatne menšie kusy. Lepšie ciele pre míny v tuneloch. Na nešťastie však zostalo aj pár veľkých červov.

- Už sa to dlho neudrží,- zaskučal Ivan. – Myslím to smrteľne vážne.

Všetci vrhli pohľady na zábery s kamier na guľometnú vežu A3. Bola obklopená červami.

*

Jon zostal odrezaný od svojich . Z AK95 v náručí sa bránil pred nespočtelným množstvom červov. Všade naokolo strieľal ako o život. Prázdne nábojnice sa mu sypali pod nohy spolu so zelenou brečkou unikajúcou z bezvládných tiel mŕtvych červov.

Z diaľky od veže zaznievali výstrely no nech robil čo robil zo zákopu sa nemohol prestrieľať. Vždy naňho doľahla ťarcha nových útočníkov.

Snažil sa zákopom prebehnúť k najbližšiemu rebríku no cestu mu zahatali tri červy. Okamžite na nich zamieril AK95. Stisol spúšťač a ...

Cvak.

Úderník zbrane udrel naprázdno.

Jona obľial studený pot. Jeden s červov začal chystať ku skoku. Jon znova siahol k opasku kde bi mal najst' svoj druhý granát. Nebol tam. Zmätene sa pozrel na opasok. Ten granát tam naozaj nebol.

Musel ho vytratiť, keď sa skrýval pred výbuchom svojho prvého granátu.

Rýchlo sa obzrel okolo seba či neuvidí nejakú zbraň.

Nič.

Červ vyskočil.

Jon sa prihrbil a čakal na svoju smrť. Hlavou mu ešte prebleskla myšlienka na dcéru Lindu.

Tá by mala biť v bezpečí. Je ukrytá z ostatnými deťmi, ženami a všetkými civilmi v pancierových bunkroch pod základňou. Tam sa červy nikdy nedostanú.

Červ letel vzduchom a Jon pomedzi ruky ktorými si zúfalo chránil hlavu zbadal, ako sa zrazu rozprskol. Rozprskli sa aj ďalšie dva.

Zákopom otriasli výbuchy plazmových kanónov.

Jonovi sa podlomili nohy a padol k zemi. Skropila ho sprška prachu a úlomkov betónu. V ušiach mu hvízdalo a zakrútila sa mu hlava.

Čo to má znamenať ? Vážne to bol plazmový kanón ?

Jon sa začal zviechať zo zeme. Postupne mu hvízdanie v ušiach ustávalo a začínal rozoznávať zvuky masívnej kanonády.

Čo do pekla to má znamenať ?

Jon sa opatrne postavil a vyzrel ponad okraj zákopu smerom k veži. Z núdzových dverí vyšli asi dva tucty mužov s kladivami a M94. Kladivá boli ťažké guľomety s veľkým kalibrom. Rozmetali všetko do čoho sa pustili. M94 boli ľahké guľomety. Nemali taký veľký kaliber ako kladivá ale zato chrlili guľku za guľkou, takže uniknúť im bolo nemožné.

K veži sa s piesočnej duny za ňou blížili dve Ťavy obklopené Lovcami. Ťavy boli štvornápravové pancierové vozidlá využívané Lovcami na misie v púšti. Napratalo sa do nich desať vojakov, dvaja šoféri a dvaja strelci. Na dĺžku mala Ťava osem metrov, široká bola dva metre a osemdesiat sedem centimetrov. Na výšku merala dva metre a z vežou dva metre päťdesiat tri centimetrov. Tieto vozidlá mali elektrický pohon. Vzhľadom na to že v púšti bolo slnečné žiarenie neobmedzené, a tak bola elektrina zo solárnych panelov hlavným zdrojom energií v Mantove. Vo vežiach na Ťavách boli namontované solárne kanóny. Nabíjali sa batériami so spracovanej slnečnej energie a strieľali oranžové lúče o teplote sedemsto stupňov Celzia. Keď taký kanón zasiahol červa, ten bol na mieste usmažený.

Jon sa zaradoval, keď zistil že ešte neudrela jeho posledná hodina. S pod mŕtvolu visiacej z hora do zákopu vytiahol AK95. Z vojaka strhol pás zo zásobníkmí. Skontroloval stav munície a namieril si to k rebríku. Všade naokolo lietali guľky a strelili zo solárnych diel. Prihrbený vyšiel zo zákopu. Vystrelil pár rán a letiacich červov, hodil sa na brucho a začal sa plaziť smerom k veži. Keby mal čas skúsil bi prepojiť svoj komunikátor na rádiovú vlnu guľometníkov, ale na to nebol čas. Musel sa čo najrýchlejšie doplaziť k veži.

Zrazu asi tak meter vedľa neho dopadol do piesku červ. Spravil priehľbinu, trochu sa pohmýril ale keď ucítil Jona nasmeroval si to k nemu. Jon sa pohotovo prevrátil na ľavý bok a vystrelil. Keď červ ucítil ako mu guľky nekompromisne trhajú kožu a z vnútra ho začína rozožierať aqardín zapišťal tím odporným, uši trhajúcim tónom. Jon to našťastie cez špeciálnu prilbu nepočul.

Vystrelil ešte pár rán a znova sa začal plaziť.

Ani nevedel ako, ocitol sa temer pri veži. Jeden z vojakov mu podal ruku a pomohol mu vstať. Jon sa mu pozrel do očí a poklepal si rukou po slúchadle na prilbe.

Vojak s M94 hneď pochopil. Načialho ruku k Jonovej prilbe. Ten sa trochu prihrbil lebo bol o hlavu vyšší ako vojak z guľometom. Guľometník mu nahmatal na slúchadle prilby koliesko na nastavovanie rádiových kanálov. Trochu ním pokrútil a Jonovi začali v ušiach bzučať viaceré prekrikujúce sa hlasy. Kývol guľometníkovi hlavou na znak vďačnosti a zaujal vedľa neho pozíciu. Strieľajúc po letiacich červoch ostrážito počúval príkazy v mikrofóne, aby sa nezopakovala situácia zo zákopom.

- Narvite to do tých sráčov. Rozstrieľajte tie svine na kusy, - ozývalo sa z mikrofónu.

Vojaci sa pomaly ale isto presúvali k núdzovým dverám na veži. Zostávali po nich hromady prázdnych dymiacich nábojníc. Slnko pražilo až by sa hádam aj roztavili. Vojaci však teplo necítili vďaka chladiacemu systému zabudovanému v skafandroch.

- Chlapci, stiahneme sa k núdzovým dverám. Upútame na seba červov kým sa Lovci a Ťavy nestiahnu naspäť do hangáru. Musíme sa ešte chvíľu udržať. Tak poďme. Do toho !, - z veliteľovho hlasu Jon vycítil ako nerád oznamuje tento rozkaz.

Príval červov sa nezastaviteľne stupňoval a práve vtedy sa z vrcholca veže ozvalo prasknutie. Niektorý vojaci sa otočili za zvukom a s prekvapením zíal na rozžeravený rotačník ktorý z ničoho nič zastal. Prehrial sa.

- Skončili sme, - skonštatoval Paulo tónom človeka, ktorí sa tak topí v problémoch až tak, že mu to prestane vadit'.

- Čo zase ?, - zrukol vystresovaný Ivan, ktorému sa k predným tunelom blížilo popod piesok stádo červov.

- Odišla mi A3. Prehrial sa rotačník. Je koniec.

- Prikáž strelcom nech ju okamžite odpália, - zareagoval Pietro.

- Máme tam sedemnášť vojakov.

Chvíľu sa ozýval len bzukot kontroliek a klepanie prstov po klávesniciach. Bolo toho na nich veľa. Polovica tímu boli nováčikovia a druhá polovica tímu zažila útok červa možno len raz. Dva červy bolo pre týchto neostrieľaných ľudí veľké sústo. Riadenie tejto obrannej mašinérie bolo naozaj psychicky náročné a preto to nemohol robiť hoci kto. Dnešný deň bol pre tento nový operačný tím krst ohňom. Krst pekelným ohňom večnej púšte ktorá sa rozprestierala všade naokolo.

- Stiahnite ich, - nakoniec prehovorila Šantal, - okamžite.

- Máme tam dve Ťavy, - zašúchala vreckovka na Inginích okuliaroch. – Kto ich bude kryť ?

- Majú solárne delá, - prelomil svoje mlčanie Aldo, - budú sa kryť samé. Okamžite stiahnite tých guľometníkov dovnútra a vežu s červami odpáľte. Pietro, presuň záložníkov s tímu Omega k chodbám pod A3. Tam sa za chvíľu rozpúta peklo. Inga, plameňomety sú pripravené ?

- Áno. Každý jeden. Dva sú v chodbe ...

- Dobre. Ivan, kedy dorazia ?

- Dávam im tak pol minúty ale nepredpokladám že ...

- Šantal, - Aldo šiel ako stroj, na nikoho sa ani neobzrel a bez prestanie pracoval na počítači, - presuň požiarne roty A, B a C k Ivanovi. Budú tam viac než potrebný. Roty D a F nech sú v pohotovosti pri A3.

- Vykonám, - zaklepali Šantaline prsty plné energie po klávesnici.

- Paulo, - pokračoval neúnavne Aldo, - pri A4 nie je veľký nápor. Zamier tie rotačníky na A3 a rozmec ich na kusy. Pietro, keď červy vtrhnú do predných chodieb a narazia na míny, okamžite tam po povrchu pošleš všetkých Lovcov zo všetkou technikou čo máme. Vylákajú ich na povrch a zmenšia tlak v chodbách. Ivan, posielam ti tam na pomoc záložných samopalníkov od A6.

- No, tí sa zídu. Červy sú už tu, - ukázal Ivan na jeden z monitorov na ktorom blikalo množstvo červených bodov. - Práve prerazili. Spúšťam míny.

- Nie, -zastavil ho Pietro, -počkaj kým sa nenahrnú do tunelov. Nech ich to zasiahne čo najviac.

- Ale je tam zopár fakt dlhých červov, - odvetil Ivan ukazujúc prstom na dlhé červené body blikajúce na radare. - Ak sa tie dostanú dovnútra bude to príser.

- Neboj sa. Postarajú sa o ne plameňomety. A navyše, máme tam pripravených chlapcov z bazukami takže sa do ďalších chodieb len tak ľahko nedostanú.

- Len cez naše mŕtvoly, - sucho prehodil Pietro.

Aldo po ňom vrhol pohľad ostrý ako britva ale nakoniec radšej nepovedal nič a obrátil sa k svojim počítačom.

- Sú v tuneloch.

- Spusti to.

Ivan vystrel pravý ukazovák a pomaly sa blížil ku klávese Enter na jednej zo svojich klávesníc. Všetci napäto čakali a zízali na monitory rozložené pred sebou. Keď sa Ivan dotkol klávesy, ťuknutie sa rozľahlo po celej miestnosti. O pár sekúnd všetci šiesti zaregistrovali tlmený výbuch. Káva a iné nápoje v šálkach na stoloch sa zavlnili.

- Áno !, - vyhrkol Ivan radostne. - Plný zásah. Rozmetalo ich to a privalili ich tony piesku.

- Okamžite otvoríť dvere na chodbách a usmažiť ich. Hneď ! Kým sa nespamätajú, - duchapritomne nariaďoval Aldo.

- Vojaci z A3 sú v bezpečí. Červy sa už zavrtali do veže, - informovala Šantal.

- Odpáľime to ?

- Nie, počkajte kým sa ich tam nedostane viac. Nezničíme vežu predsa zbytočne. Muži nech sú pripravený okamžite strieľať.

- Vysielam Lovcov. Podkúrime tým slizúňom.

- Do šľaka, - zanadávala Inga. - Jeden tridsať metrový červ prerazil plameňomety v chodbe 45b. Čo teraz ? Sú tam len samopalníci.
- Posielam tam pár chlapcov z bazukami s chodby 49b. Viac toho nemám.
- Solárne kanóny im dávajú na povrchu poriadne zabráť. Skvelý nápad Aldo, - pochválil Pietro a poposadol si vo svojom kolieskovom kresle.
- Aldo mal na Pietra strašné nervy. Nemal rád toho vysokého, chudého čiernovlasého informatika. Bol to tak neskutočne chladný a ľahostajný človek až šlo s toho Alda poraziť. To však musel teraz prehryznúť a sústrediť sa na boj.
- Červy sa začínajú prebíjať spodným stropom A3 do podzemia. Je ich tam fakt veľa, - vytrhla Šantakl Alda zo zadumania.
- Čo ?
- Červy. Už zamorili celú vežu A3 aj s podzemnou časťou.

*

Jon ustupoval chodbou a kryl spolubojovníkov salvami z AK94. Od vedenia dostali príkaz okamžite sa stiahnuť do podzemia. Netrvalo však dlho a červy sa začali predierať cez vrstvy betónu a železa vo veži A3 za nimi. Prvé sa už hrnuli do chodieb.

Nebola šanca že ich zastavia len oni. Pešiaci z jednoduchými zbraňami. Potrebovali pomoc. Vtom sa za Jonom a ostatnými otvorili tesniace dvere a spoza nich sa vyrútili vojaci v žltých kombinézach z veľkými nádržami na chrbtoch a v rukách zvierali akési rúry z ventýľmi. Plameňomety, prebleslo Jonovi hlavou.

Znova stlačil kohútik a pokropil nového protivníka derúceho sa spoza stien podzemnej časti veže. A znova, a znova.

V tom doňho niekto drgol. Obzrel sa. Chlapci s plameňometmi sa predierali cez preriedený zástup guľometníkov. Vojaci sa okamžite rozostúpili a umožnili im prejsť. Vojaci si kľakli do prijateľnejšej polohy pre ich zaťažené chrbty. Guľometníci ich kryli a oni zatiaľ pripravovali svoje zbrane.

- Zaľahnúť ! Kryte sa ! Odpália vežu, - ozval sa v slúchadle prilby veliteľov hlas, no skôr stihol hocikto zareagovať ozval sa ohlušujúci výbuch. Jona a ostatných vojakov tlaková vlna zrazila k zemi. Vojaci popadali krížom cez seba a zovšadiaľ sa na nich valili kúdoly nepriehľadné prachu a popadala na nich omietka a zelená nemocničná farba ktorou bolo pokrytý takmer celý bunker.

Po prvom výbuchu sa ozval ďalší. Jedného šikovného vojaka ktorý sa už stihol postaviť na nohy opäť zrazilo k zemi.

Ďalší výbuch.

A ďalší.

Potom to strašné hromobitie ustalo. Vojaci sa zmätene obzerali okolo seba a zbierali z podlahy svoje rozhádzané zbrane.

- Čo to do riti bolo ?, - ozval sa jeden z vojakov a vypovedal otázku, ktorá momentálne vrtala v hlavách všetkým.

- Odpálili celú vežu A3. Nechali ju naplniť červami nech ich to znesie zo sveta čo najviac, - oboznamoval svojich mužov veliteľ, ktorý práve cez vysielaciu zabudovanú v prilbe dostával nové rozkazy. – Ostaneme na tejto pozícii a budeme kryť plameňometníkov. Upražíme tie červy až z ich tučných pažravých tiel bude vytekať masť. Pripravte sa. Za chvíľu ich máme tu.

*

- Áno, dostali sme ich – zajasala Inga utierajúc s spotené čelo a zahmlievajúce sa okuliara.
- Ďalšia vreckovka skončila v plniacom sa koši pod jej stolom.
- Ešte nie. Teraz to len začne. Pozrite sa, - ukázal Aldo na ktorosi radar trasúcim sa prstom. Netriasol sa mu od strachu. Ani od nedostatku tabaku čo kofeínu. Bola to dedičná choroba. Mal ju jeho otec aj jeho dedo. – Červy z celého povrchu sa hrnú ku kráteru. Ak sa prebijú cez tú hŕstku vojakov čo tam máme, sme stratený.

- Pošleme tam posily. Stiahneme vojakov z iných úsekov a prevelíme ich ku kráteru. Zničíme všetko čo tam vlezie. Nebudú mať šancu zoskupiť sa, - sypala z úst Šantal slová, ktorým možno ani sama neverila.

Aldo odklonil pohľad od monitorov a uprel ho na kolegov. Každého jedného prehladol skúmavým pohľadom prevrtávajúcim oceľové platne krytov aj tých najväčších tajomstiev.

- Čo keby sme všetkých stiahli, uzavreli chodby, červovo vpustili dnu a potom ich odpálili raketami ? V miestnosti zavládlo ticho. Všetci kalkulovali. Červov by to definitívne rozmetalo na kusy no malo by to veľké deštruktívne následky na bunkri. Otrasy bi narušili statiku celého krytu a výbuch by zničil množstvo chodieb, miestností a rozvodov elektriny, plynu a vody. V bunkri bi ostal mohutný kráter. Ten by sa dal samozrejme rýchlo do poriadku no stálo bi ich to mnoho úsilia a hlavne materiálu. Ušetrili by tím však veľké množstvo životov. Červovo bolo veľa a Šantal mala príliš naivnú predstavu o rýchlom a bezbolestnom víťazstve. Posledná bašta ľudstva. Nemôžu si dovoliť ďalšie straty na životoch. Sú poslednou nádejou na záchranu ľudstva. Musia prežiť.

Keď Aldovi nikto neodpovedal na otázku si odvetil sám.

- Urobíme to tak. Inga, evakuuj všetkých čo sú poblíž krátera. Nech sú čo najďalej. Šantal, hneď ako ich odpálime, budú tam všetky dostupné požiarne tímy. Nech dorazia aj po povrch. Treba to tam uzavrieť nech oheň nemá kyslík. Pietro, - obrátil sa Aldo na informatika ktorého tak neznášal a zistil že všetci naňho naďalej nehybne pozerajú. – No tak. Poďme. Do práce ! Sme tu predsa na to, - oboril sa na gániace postavy Aldo a do nich akoby v tom udrel hrom. Otočili sa ku svojim počítačom a začali konať. Aldo pokrútil hlavou a znovu sa otočil k nejakému monitoru ukazujúcemu červov hrnúcich sa do kráteru. – Pietro, ty to celé uzavri. Z kráteru sa nesmie žiaden červ dostať do inej časti krytu. Uzavri všetky chodby, potrubia a ventiláciu. Ivan, nariad' svojim ľuďom nech nabijú do zariadení s ktorých sme strieľali nové rakety. A hneď. Švihom. Paulo, nariad' presun civilistov hlbšie do bunkra. Zorganizuj zabezpečovací tím. Tam hore budeme potrebovať nonstop stráž kým to nezakryjeme. Keď sa Aldo obzrel znova, všetci už pilne pracovali.

*

Rozkazy sa v priebehu boja menili rýchlo, preto bol výcvik vojakov stavaný tak ako bol. Tréneri boli prísny, takže sa nemohlo stať že bi niekto v Mantove neovládal základné zručnosti boja. Výcvik stúpala na náročnosti pre tých, ktorý boli pridelený k vojsku. A medzi nich patrila aj Jon.

- Pustite plameňometníkov za nás ! Budeme kryť ich ústup. Mi sa ..., - veliteľ nestihol dopovedať a jeho rozkazy prehlušila hlučná strelba Kladív a M94.

Do tunela kde bol Jon vtrhol dlhočizný červ. Rýchlo sa predieral k ešte otraseným mužom. Niektorý ešte nemali v rukách svoje zbrane. Plameňometníci sa rozbehli za guľometníkov no jeden ostal kľučať. Zatiaľ čo guľky naplnené aqardínom rezali spredu červa na kusy slizkej hmoty, vojak z nádržami povoľoval nejaké ventily na rúre zvierajúcej v rukách. Červ sa drobil na čoraz menšie červy a tie sa rýchlo predierali dopredu.

Jeden sa prudko odrazil a vzápätí vpadol medzi kričiacich a nadávajúcich vojakov. Jon na červa zamieril svoj samopal, lebo z ľahšou zbraňou sa mu manipulovalo ľahšie ako ostatným z guľometmi. Keď potiahol kohútik a červ sa rozprskol padla mu do oka bezhlavá mŕtvola ktoréhosi z vojakov a vedľa neho ležal ďalší vojak bez nohy. Zúfalo vreštal a pritláčal si ruky na krvácajúci kýpeť. Jon sa k nemu rozbehol. Jednou rukou rozosieval medzi červov smrť a druhou zdrapil beznohého vojaka za popruhy na špeciálnom obleku. Vliekol ho ďalej od bojiska keď si ho všimol jeden s plameňometníkov. Zdrapil beznohého a pomáhal ho Jonovi vliecť. Ostávala za nimi krvavá šmuha. Keď sa červy nebezpečne približovali k hradbe z mäsa a kostí šľahajúcej olovo, z jedného plameňometu vyšľahol ozrutný plameň.

Červy sa doslova piekli. Jon aj napriek filtrom na maske cítil spálené mäso. S chodby sa ozýval neznesiteľný ryk oblúd obracajúcich sa na popol. Plamene sa nekompromisne predierali všetkými telesnými vrstvami a pálili ich na odpornú čiernu hmotu rozlievajúcu sa po podlahe chodby.

- Stiahnite sa ! Okamžite sa stiahnite !, prekrikoval veliteľov zachrípnutý hlas obrovský hurhaj. – Poďme ! Hlbšie do chodby. Stiahnite sa !

Vojaci sa obracali na ústup a bežali hlbšie do chodby. Jon už nemohol strieľať lebo bi trafil svojich. K beznohému sa nahrnulo pár hasičov ktorý mu začali sťahovať kýpeť akousi páskou aby nevykrvácal.

- Nádrž je prázdna ! Plameňomet došiel !

Červy sa vrhli na vojakov. Jon z diaľky videl ako sa pár tiel premenilo na krvavé okýptené kusy mäsa. Vojaci sa hrnuli smerom k nemu. Už ani neopätovali paľbu. Po strate plameňometu spanikárili.

Zrazu prúd bežiacich mužov preťali výsuvné dvere. Kovové platne sa vysunuli z ľavej aj s pravej strany tunela. Jon na vlastné oči videl ako jedného vojaka rozťali vo dvoje. No čo bolo najhoršie, aspoň zo šesť bojovníkov zostalo za nimi.

Jon v mikrofóne počul ich besniaci rev.

Potom zostalo ticho.

*

- Všetko pripravené Aldo. Takmer všetky červy sú v krátery. Dvere ich dlho neudržia a roznesú sa po bunkry. Mali bi sme začať, - pokojným hlasom informovala Alda Šantal.

Aldo premýšľal. Naozaj to mám urobiť ? Neskôr budem musieť napísať hlásenie. A taktiež sa bude musieť zodpovedať najvyššiemu veleniu krytu. Čo oni vedia aké to je rozhodovať o takom veľkom množstve životov ? Pekne si sedia na svojich teplučkých miestach v kryte zatiaľ čo niekto iný za nich musí urobiť všetku právu. A nie hocijakú prácu.

Krvavú prácu.

A prečo to všetko ? Len preto že ľudia sa zahrávali s tým čo nemali. Osedlali si prírodu. Teda aspoň si to mysleli. Vládli svetu. Každý mal zrazu svoju jadrovú raketu, nukleárnu hlavicu či vodíkovú bombu, nehovoriac o chemických zbraniach. Čo si mysleli keď to pustili do vzduchu ? Že všetko bude tak ako predtým ? Že zrazia nepriateľa na kolená a privlastnia si jeho zeme, nerastné bohatstvo a ľudí ? Že budú ako víťazi oslavovaný ?

Výsledok bol úplne iný. Takmer vyhladené ľudstvo a tie krásne bohaté zeme premenené na pustatiny ovládli mutanti. Nová rasa. Noví nepriateľ, ktorého bolo treba pokoriť aby si človek vzal späť čo mu kedysi patrilo.

Ľudia.

Bezcitná, bezohľadná rasa, ktorej bolo umožnené tvoriť, no napriek tomu iba ničila.

- Aldo, - chytila Šantal Alda za plece a prerušila tok jeho myšlienok, - musíme konať. Červy naplnili kráter.

- Ivan, hoď mi tie rakety na monitor 2.

Aldo prebehol pohľadom pripravené rakety čakajúce len na jeho dovolenie definitívne rozmetať červy na kusy.

Nahmatal prstom na klávesnici tlačidlo Enter. Jemne ho pohladil končekom ukazováka.

-Zhorte v pekle bastardi, - pokojne povedal Aldo.

Prst zatlačil na klávesu.